

Ασκητές μέσα στον κόσμο: Γιαννούλα Θάνου

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 18 Ιουνίου, 2019

Στήν Τρίπολη, όδός Σεραγίου, άριθμός 13, έζησε μία εύλογημένη ψυχή, ή κυρα-Γιαννούλα Θάνου αλλά πολύ θά άδικηθή από τά λίγα πού γράφονται και πού δέν μπορούν νά άποδώσουν τήν μεγάλη πνευματική κατάστασή της. Θά μπορούσε νά γραφή όλόκληρο συναξάρι, πολυσέλιδος τόμος, μέ τούς άγώνες της, τά βιώματά της και τίς πνευματικές νουθεσίες της, αλλά τότε πού ζούσε δέν σκέφθηκε κανείς νά κρατήση σημειώσεις.

Άπό τά λίγα πού έμειναν στήν μνήμη κάποιου πού λίγο τήν γνώρισε πριν τριάντα περίπου χρόνια, δίδεται μία άμυδρή εικόνα αύτης τής χαριτωμένης ψυχής.

Γεννήθηκε στις 22 Ιανουαρίου 1923 στό χωριό Λάβδα Τριπόλεως. Ήταν δευτερότοκη από τέσσερα άδέλφια. Κατά τίς διηγήσεις της προερχόταν από φτωχή οικογένεια αλλά ήταν πολύ πιστοί οι γονείς της. Ή μάνα της ιδιαίτερα ήταν πολύ εύλαβής. Τήν είχε ως πρότυπο στήν ζωή της και έλεγε: «Έγώ δέν φθάνω στήν μάνα μου».

Όταν ήταν μικρή και μαγείρευαν στό σπίτι τους καλό φαγητό, ό πατέρας της τήν έστελνε νύχτα, κρυφά, κατά τό εύαγγελικό «όταν ποιής έλεημοσύνην μή σαλπίσης έμπροσθέν σου» (Ματθ. ζ´, 2), νά πάη φαγητό σέ φτωχές οικογένειες. Στόν δρόμο συναντούσε σκυλιά άγρια πού γάυγιζαν. Αίσθανόταν φόβο ως μικρή πού ήταν, έκανε τόν σταυρό της, προσευχόταν και παίρνοντας δύναμη έλεγε στά σκυλιά: «Σούτ! Σωπάστε. Έσεΐς στήν δουλειά σας και έγώ στήν δουλειά μου». Τά σκυλιά, όλως παραδόξως, ήσύχαζαν και αύτή συνέχιζε ήσυχη τόν δρόμο της.

Τήν πάντρεψαν μέ τόν Δημήτριο Θάνο. Απέκτησαν τρία παιδιά. Εΐχαν μεγάλη φτώχεια. Αγόρασε ραπτομηχανή και έρραβε. Οικονομοϋσε αρκετά και σιγά-σιγά εΐχαν αύτάρκεια, έκτισαν και σπίτι. Ήταν πολύ έργατική και πολύ έλεήμων.

Δέν ήταν τόσο η φτώχεια πού τήν βάραινε αλλά οι δυσκολίες πού συνάντησε στην οικογένεια του συζύγου της. Η πεθερά της ήταν κακότροπη και δέν τήν συμπαθούσε. Τήν κατηγορούσε στον άνδρα της και του έβαζε λόγια για νά τήν χτυπά και νά τήν κακομεταχειρίζεται. Πέρασε δύσκολα μαζί της αλλά έκανε μεγάλη ύπομονή και δέν τήν κατέκρινε.

Ο άνδρας της πωλούσε λαχειά και όλη τήν ημέρα ήταν στά μαγαζιά στην πλατεία. Πολλές φορές επέστρεφε μεθυσμένος. Τήν έβγαζε έξω από τό σπίτι και έπαιρνε τό τουφέκι νά τήν τουφεκίση. Έκείνο όμως πού τήν πλήγωνε περισσότερο ήταν πού βλασφημούσε. Δέν τήν άφηνε ούτε νά ανάβη τό καντήλι. Μία φορά βλασφημούσε και η κ. Γιαννούλα προσευχόταν, έκλαιγε και έλεγε στην άγια Παρασκευή: «Καλύτερα νά τόν τυφλώσης παρά νά βλασφημά τόν Θεό». Όταν μετά ξύπνησε από τόν ύπνο του ήταν τρομαγμένος και φώναξε τήν κυρα- Γιαννούλα νά ανάψη τό καντήλι. Κύριος οΐδε τί συνέβη. Έκτοτε σταμάτησε νά βλαστημά.

Ανέθρεψε τά παιδιά της μέ φόβο Θεού, τά κράτησε ανεπηρέαστα από όλη αυτή τήν κατάσταση, άγωνίστηκε και τά άποκατέστησε.

Κάποια φορά μέ τίς προσευχές της σώθηκε ο γυιός της, όταν έπεσε σέ γκρεμό μέ τό αυτοκίνητό του. Από διαίσθηση, ως μητέρα, κατάλαβε τόν κίνδυνο, προσευχήθηκε και ο Θεός τόν έσωσε.

Η κυρα-Γιαννούλα στην Κατοχή έσωσε τόν άνδρα της από τούς Γερμανούς. Ήθελαν νά τόν σκοτώσουν. Αυτή έπεσε γονατιστή στά πόδια τους και μέ λόγια και σχήματα ταπεινά, ίκετευτικά ή σκληρότητα των Γερμανών στρατιωτών μεταβλήθηκε σέ συμπάθεια.

Ήταν άνθρωπος πού μόνο τό καλό σκεφτόταν και τό καλό έργαζόταν. Έκανε αρκετά συνοικέσια και στεφάνωσε πάνω από δέκα ανδρόγυνα. Βάπτισε πολλά μικρά παιδιά. Της είξε πει ή μάνα της: «Όποιος κάνει (βαπτίζει) σαράντα χριστιανούς σώζει τήν ψυχή του». Και αυτή η εύλογη παρά τήν φτώχεια της εύρισκε μικρά πού ήταν εγκαταλειμμένα και τσιγγανάκια παραπεταμένα, τά βάπτιζε, τά έντυνε και μετά τούς έδινε εύλογίες (δώρα). Ήταν πραγματική πνευματική μητέρα άνευ διακρίσεων. Τά βαφτιστικά της ξεπερνούσαν τά τριάντα μέχρι τό έτος 1980.

Η κυρα-Γιαννούλα ζούσε άθόρυβα και ταπεινά. Δέν ανήκε σέ συλλόγους φιλανθρωπικούς, δέν ήξερε κανείς τίς έλεημοσύνες της. Έκανε φαγητά, γλυκά και τά πήγαινε σέ φτωχές οικογένειες, σέ χήρες και όρφανά. Μία φορά πήγε ψωμί σέ μιá χήρα γυναίκα και εκείνη ξέσπασε σέ κλάματα και εύχαριστίες γιατί τά παιδιά της πεινούσαν και δέν είχε νά τά δώση ψωμί. Πίστεψε ότι ο Θεός φωτίσε τήν κυρα-Γιαννούλα, γιατί πριν από λίγο στην προσευχή της η χήρα ζητούσε από τόν Θεό ψωμί για τά παιδιά της.

Γιαννούλα Θάνου

Έπισκεπτόταν τις φυλακές και βοηθούσε τούς φυλακισμένους στις ανάγκες τους. Κάθε εβδομάδα έκανε ένα ταψί κέϊκ, έπαιρνε διάφορα άλλα φαγώσιμα και πήγαινε στο γηροκομείο για να δώσει χαρά αλλά και να κάνει παρέα τούς γέρους. Αυτό γινόταν άνελλιπώς. Τό ίδιο έκανε και στους τυφλούς. Δέν ξεκουραζόταν καθόλου. Φρόντιζε ασθενείς να μην τούς λείψουν τά φάρμακά τους και ή ίδια τούς έκανε τίς ενέσεις. Σπλαχνιζόταν όλους και βοηθούσε ιδιαίτερα τούς φυλακισμένους, τούς τυφλούς και τούς γέρους. Μαγείρευε για τήν οικογένειά της και έτρεχε στον προφήτη Ήλία να καθάριση, να πλύνη, να κάνει τίς ακολουθίες. Νέες πού είχαν δημιουργήσει σχέσεις μέ αγόρια και δέν είχε καλή εξέλιξη ή σχέση τους, κατέφευγαν άπελπισμένες στην κυρα-Γιαννούλα. Καλούσε και τά αγόρια, τούς μιλούσε, τούς συμφιλίωνε και τούς έπειθε να παντρευτούν. Πόσες φορές τίς νύχτες χτυπούσαν τήν πόρτα της στίς 2 ή 3 μετά τά μεσάνυχτα και τήν καλούσαν να τρέξη να βοηθήση ανθρώπους ασθενείς ή έτοιμοθάνατους. Ξεπερνούν τούς 40 οί κεκοιμημένοι πού προετοίμασε ή κυρα-Γιαννούλα. Ποτέ δέν κλείδωνε. Τό κλειδί κρεμόταν μέσα από τό έξώφυλλο του παραθύρου. Ποτέ της δέν παραπονέθηκε, δέν είπε ότι κουράστηκε, δέν γόγγυξε για τίποτε και για κανέναν. Ήταν στήριγμα πολλών ανθρώπων. Είχε ταπείνωση και διάκριση. Η εϋσπλαχνία της για τούς άναξιοπαθούντας τήν έκανε να φθάση και σε άνωτερους παράγοντες για να ζητήση βοήθεια για νέους άνεργους και οικογενειάρχες φτωχούς. Τά προλάβαινε όλα. Ήταν πολύ άξια. Έβαζε κήπο και έδινε κηπευτικά σε πολλούς. Τά αύγά από τίς κότες πού είχε δέν τά πωλούσε, τά έδινε σε φτωχούς. Έκανε χυλοπίτες τσουβάλια όλόκληρα και μοίραζε σε οικογένειες πού είχαν ανάγκη.

Στό χωριό πού γεννήθηκε, στό Λάβδα Θησώας μεριμνοῦσε γιά τούς πτωχούς, τούς γέρους καί τακτικά τούς ἔστελνε τρόφιμα καί ροῦχα προσεγμένα. Στά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, στό πανηγύρι, πήγαινε μέ ἄλλες γυναῖκες ἀπό τήν Τρίπολη νά βοηθήση καί ἔκανε ἀρτοκλασία.

Μόνη της ἤ μέ κάποια φίλη της κρυφά καί ἀθόρυβα πήγαινε σάν νοσοκόμα κάνοντας ἐνέσεις σέ φτωχούς ἀρρώστους. Βοηθοῦσε τίς γειτόνισσες στίς ἀνάγκες τους, ὅταν ἀρρώστειναν καί ἀδυνατοῦσαν νά ἐξυπηρετοῦν τό σπίτι τους. Συμμετεῖχε στά προβλήματα τους, σάν νά ἦταν δικά της. Ἔκανε προσευχή καί εὔρισκε πάντα λύσεις. Ἡ ἀγάπη της οἰκονομοῦσε τά δύσκολα καί ἀνέπαυε τούς ἀνθρώπους.

Προσπαθοῦσε νά μήν περάση μέρα πού νά μήν εἶναι γεμάτη ἀπό καλωσύνες, προσφορά, θυσία καί ἀγάπη. Κάποια μέρα ἦταν λίγο στενοχωρημένη. Συνάντησε κάποιον γνωστό της. Τοῦ λέει: «Ἐλα νά σέ κεράσω. Σήμερα δέν ἦρθε κανείς στό σπίτι, δέν ἔκανα τίποτε». Ἀνέπαυε τόν σύζυγό της καί τόν γυιό της, ἡ δέ ἀγάπη της ξεχυνόταν καί ἀγκάλιαζε τούς φτωχούς, τούς ἀρρώστους, τούς δυστυχισμένους. Εἶχε ἔννοια γιά τήν οἰκογένειά της ἀλλά καί γιά ὅλους ἐκείνους πού εἶχαν ἀνάγκη.

Ἡ εὐλογημένη ψυχή ἀγαποῦσε πολύ τήν Ἐκκλησία. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἡ ζωή της. Καθημερινῶς πήγαινε σέ ναούς γιά νά προσευχηθῆ καί νά ἀντλήση δύναμη ἀπό τήν χάρη τῆς Παναγίας καί τῶν Ἁγίων. Ἡ ἀρρώστια τοῦ γυιοῦ της Κωνσταντίνου τήν ἔκανε δυνατή καί μέ τήν προσευχή παρηγοριόταν. Κάθε μέρα διάβαζε τήν Παράκληση τῆς Παναγίας. Ἐκκλησιάζετο, ἐξωμολογεῖτο καί κοινωνοῦσε τακτικά. Ἡ εὐλάβειά της φαίνεται καί ἀπό τό ἐξῆς: Εἶχε βγάλει ἀντικλείδια ἀπό ὅλα τά ἐξωκκλήσια τῆς Τριπόλεως. Σχεδόν κάθε μέρα ἔπαιρνε τό μπουκαλάκι μέ τό λάδι στό ἓνα χέρι καί στό ἄλλο τό κομποσχοῖνι καί πήγαινε, ἀναβε τά καντήλια καί μόνη της στήν ἐρημιά προσευχόταν γιά πολλή ὥρα.

Κάποτε πού πῆγε στόν ἅγιο Μηνᾶ ξέχασε νά πάρη τό κλειδί μαζί της. Ἐκλαιγε καί προσευχόταν καί ἔλεγε «τί νά κάνω τώρα;». Καί ξαφνικά ἀνοιξε μόνη της ἡ πόρτα.

Ἄλλη φορά πού πῆγε στόν ἅγιο Δημήτριο μέ τήν Μαρία Κολοκοτρώνη ἄκουσαν ψαλμωδίες. Νόμισαν ὅτι γίνεται Ἑσπερινός. Ἀλλά δέν ἦταν κανείς μέσα. Ἡ Μαρία ἄκουσε μόνο βήματα, ἡ κυρα-Γιαννούλα εἶδε τόν ἅγιο Δημήτριο.

Πῆγε νά ἀνάψη τά καντήλια στήν Ἁγία Τριάδα καί προσευχόμενη νύχτωσε. Ἐπιστρέφοντας ἔβλεπε τρία παιδάκια νά προπορεύονται.

Κατηφορίζοντας τά βουναλάκια μέσα στίς ἐρημιές ὅταν ἐπέστρεφε ἀπό τά ἐξωκκλήσια ἐνιωθε τήν παρουσία Ἀγγέλων καί Ἁγίων ἰδιαίτερα τοῦ ἁγίου Γεωργίου, ὥστε νά μή φοβᾶται στό σκοτάδι. Ἔλεγε: «Σήμερα μέ ἔφερε ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος γιατί ἡμουν πολύ κουρασμένη καί ἀδύναμη».

Κάποτε σ' ένα έρημοκκλήσι άνοιξε τήν καρδιά της και έξέχεε ένώπιον του Κυρίου τήν δέησή της, άπαγγέλλοντας τις θλίψεις της και τά βάσανα των ανθρώπων. Ή προσευχή της παρατάθηκε μέχρι πού νύχτωσε. Τότε είδε τον άγιο Γεώργιο ό όποιος μάλιστα τήν συνώδευσε στην έρημιά.

Τέτοιες άγιοφάνειες είχε πολλές στην ζωή της, αλλά ποιός είχε τήν πρόνοια τότε να τις σημειώσει; Αυτά παραμένουν άγνωστα καθώς και οι προσωπικοί της άγώνες και τά πολλά θαύματα της πρόνοιας του Θεού στις δυσκολίες της. Χαρακτηριστικό της εύλάβειάς της και της αγάπης της για τήν εύρέπεια των οίκων του Θεού είναι τό άκόλουθο. Κάποτε έώρταζε ή Έκκλησία του άγίου Κωνσταντίνου στό Μαντζαγρα. Είδε ή κυρα-Γιαννούλα ότι ή εικόνα του Αγίου δέν ήταν στολισμένη. Μέ μιά φίλη της από σπίτι σέ σπίτι μάζεψαν λουλούδια και έκαναν στεφάνι για τήν εικόνα. Όταν όμως γύρισε σπίτι της ό άνδρας της ήταν έξαγριωμένος και τήν κλείδωσε έξω. Δέν τά έχασε. Έκανε προσευχή και κλαίγοντας πήρε μιά σκάλα, ανέβηκε από τό παράθυρο και πήγε για ύπνο.

Χαιρόταν να βοηθά από τό ύστέρημά της Έκκλησίες και Μοναστήρια. Έκανε τοιχογραφία του όσιου Άρσενίου του Καππαδόκου στον προφήτη Ήλία Τριπόλεως και τήν εικόνα των Αρχαγγέλων στό Έκκλησάκι της Αναστάσεως, πού βρίσκεται στό στρατόπεδο της Αεροπορίας, καθώς επίσης τοιχογραφίες του προφήτη Ήλία και της αγίας Αναστασίας της Φαρμακολυτρίας. Βοηθούσε πολύ τήν Έκκλησία προσφέροντας χρήματα και προσωπική εργασία. Έκανε έράνους για τήν άνέγερση της Έκκλησίας του άγιου Ραφαήλ. Ήταν τότε μικρό Έκκλησάκι και τώρα έγινε ένορία πού λειτουργείται τακτικά. Έρραβε καλύμματα για τήν Αγία Τράπεζα και πετραχήλια, και τά έστειλε σέ Έκκλησίες. Έστειλε σέ Μοναστήρια τρόφιμα, χρήματα αλλά και όνόματα πού είχαν ανάγκη για να μνημονεύονται. Έκανε πολλές δωρεές σέ φτωχά προσκυνήματα, σέ εκκλησούλες μικρών χωριών, όπου μάθαινε ότι έχουν άνάγκες. Έστειλε ιερά σκεύη, καμπάνες, σταυρούς και μόνη της έρραβε σέ μιά ραπτομηχανή παλαιάς τεχνολογίας άκόμη και τις νύχτες καλύμματα και άμφια. Επισκεπτόταν φτωχά μοναστήρια, όπου ήταν δυό-τρείς ήλικιωμένες καλογριές, τις όποιες βοηθούσε. Τό σπίτι της ήταν κονάκι των μοναχών από τά μοναστήρια της περιοχής όταν έρχονταν στην πόλη για ιατρικούς λόγους ή για ύποθέσεις τους.

Ή καλή και προσεκτική ζωή της, ή πίστη, ή αγάπη, ή εύλάβεια και ή προσευχή της τήν έκαναν χαριτωμένη. Τό πρόσωπό της ήταν γεμάτο χάρη και φωτεινό. Έλαμπε όλόκληρη από τήν θεία Χάρι, όμως ή μεγάλη της ταπείνωση σκέπαζε και έκρυβε τις άρετές της.

Οι χριστιανοί της Τριπόλεως τήν ήξεραν και μέ σεβασμό μιλούσαν για τήν κυρα-Γιαννούλα. Έλεγε ή πρεσβυτέρα Άντιγόνη Δημητρίου Κακαβούλη: «Εμείς τήν κυρα-Γιαννούλα έχομε», δηλαδή ως ύπόδειγμα τελείου χριστιανού.

Είχε πνευματικές σχέσεις με ιερείς και μοναχές, κυρίως τις αδελφές της Ί. Μονής πάνω Χρέπας.

Τό έτος 1993 άξιώθηκε νά προσκυνήση τούς Άγίους Τόπους. Τό έπιθυμοῦσε σ' ὄλη της τήν ζωή καί τό άπεφάσισε μετά άπό ένα ζωντανό ὄνειρο-πρόσκληση. Έγραφε σέ γράμμα της: «Φέτος πήγα στά Ίεροσόλυμα μέ ένα γκρούπ άπό τήν Αθήνα. Ήταν ένα μεγάλο δώρο. Δόξα σοι, ὁ Θεός. Κλαίω καί εὐχαριστῶ τόν Κύριο πού μέ άξιωσε νά προσκυνήσω τούς Άγίους Τόπους. Μέ τό μπαστούνι πήγα καί προσκύνησα σέ ὅλα τά προσκυνήματα τοῦ Κυρίου».

Κάποτε μία Σαρακοστή τῶν Χριστουγέννων ὁ παπα-Δημήτρης Κακαβούλης, άπό τήν ἐνορία τοῦ άγίου Κωνσταντίνου καί Έλένης (Μαντζαγρᾶ), ἔκανε Σαρανταλείτουργο. Ή θεία Λειτουργία τελείωνε μέ τό φῶτισμα. Ή κυρα-Γιαννούλα πήγαινε μέ τά πόδια νύχτα άπό τήν Τρίπολη στό χωριό. Κρατοῦσε στό ένα χέρι τό πρόσφορο καί στό ἄλλο τό κομποσχοίνι, λέγοντας τήν εὐχή. Στόν δρόμο τήν συναντοῦσαν σκυλιά, ξενύχτηδες, μεθυσμένοι. Έβρεχε, χιονίζε, ἔκανε κρύο άλλά αὐτή ἡ εὐλογημένη τά άψηφοῦσε ὅλα καί πήγαινε νά λειτουργηθῆ. Βοηθοῦσε στήν άκολουθία, διάβαζε καί ἔψαλλε ὅσα ἤξερε, καί μέ τό ξημέρωμα, ὅταν τελείωνε ἡ θεία Λειτουργία, γύριζε στό σπίτι της γιά νά προλάβη νά ἐτοιμάση τά άπαραίτητα γιά τόν σύζυγό της καί τόν γιό της.

Μία τέτοια νύχτα πήγαινε γιά Λειτουργία. Βάδιζε μόνη της μέσα στήν ἐρημιά καί ξαφνικά βλέπει μπροστά της μία σκιά άπό μία μαυροφόρα γυναίκα νά προπορεύεται. Πίστεψε ὅτι ἦταν ἡ Παναγία. Ένισχύθηκε καί χάρηκε.

Έκανε προσευχή πολλή γιά ὅσους εἶχαν άνάγκη. Συμμετεῖχε στόν πόνο καί στά προβλήματα τῶν ανθρώπων. Σκορποῦσε γύρω της τήν θεία Χάρι καί ἔδινε παρηγοριά καί ἐλπίδα. Ή πίστη της ἦταν μεγάλη. Έλεγε τό «Πάτερ ἡμῶν...», σταύρωνε άσθενεῖς καί γίνονταν καλά. Ένας ιερέας τῆς τό άπαγόρευσε λέγοντας: «Κυρα-Γιαννούλα, τί εἶσαι ἐσύ; Ίερέας εἶσαι; Αὐτά εἶναι τῶν ιερέων' ἄλλη φορά νά μήν ξανασταυρώσης!», καί σταμάτησε. Αλλά κάποτε ἀρρώστησε ἡ πρεσβυτέρα του. Τήν διάβασε ὁ παπᾶς άλλά δέν ἔπαυσαν οἱ πόνοι, σφάδαζε άπό τούς πόνους. Ή κυρα-Γιαννούλα βλέποντάς την σ' αὐτή τήν κατάσταση, αὐθόρμητα τήν σταύρωσε, προσευχήθηκε άπό τήν καρδιά της καί άμέσως ἔγινε καλά ἡ παπαδιά. Τότε τῆς λέγει ὁ ιερέας: «Κυρα-Γιαννούλα, ἐσύ εἶσαι άνώτερη άπό μένα' νά σταυρώνης τώρα ὅποιον θέλεις».

Κάποτε ἡ άνεψιά της Γεωργία ἔκλαιγε άπαρηγόρητη γιατί ἡ μητέρα της ἦταν ἄρρωστη στήν Αμερική καί κινδύνευε νά πεθάνη. Τήν ἄλλη μέρα ἡ κυρα-Γιαννούλα τῆς εἶπε χαρούμενη νά μή στενοχωριέται γιατί εἶδε στόν ὕπνο της τήν Γερόντισσα Φιλοθέη τῆς πάνω Χρέπας καί τῆς εἶπε ἡ Παναγία νά πῆ στήν κυρα-Γιαννούλα ὅτι ἡ νύφη της δέν ἔχει τίποτα, θά γίνη καλά, ὅπως καί ἔγινε.

Αγαποῦσε πολύ τόν Θεό. Όλες οἱ συζητήσεις της περιστρέφονταν γύρω άπό τόν Θεό

καί κατέληγαν στον Θεό. Χαιρόσουν να την άκους να διηγείται και να συμβουλεύει. Σε ανθρώπους με προβλήματα και άδιέξοδα συνιστούσε υπομονή και προσευχή. Σου μετέδιδε μία χαρά και μία ελπίδα με δύναμη. Απέφευγε να αναφέρει τις δυστυχίες που πέρασε για να μη στενοχωρηθούν οι άλλοι. Η θεία Χάρι έχει την ιδιότητα σαν τον μαγνήτη να τραβά κοντά της ανθρώπους. Την κυρα-Γιαννούλα την έπεσκέπτονταν πολλοί λαϊκοί και κληρικοί, άκομη και άγιορειτες μοναχοί. Έφευγαν ώφελημένοι και έτυπωσιασμένοι, τούς έδινε εύλογίες και τούς έβαζε στην προσευχή της.

Ένω ζούσε και αγωνιζόταν σαν μοναχή, ποτέ της δεν σκέφθηκε να γίνει μοναχή. Μετά την κοίμηση του συζύγου της, τον όποιο υπηρέτησε αγόγγυστα, του έκανε σαρανταλείτουργο και τά μνημόσυνα. Όταν κάποιος την παρώτρυνε να πάρη τό μοναχικό σχήμα, αρνήθηκε από ταπείνωση λέγοντας ότι δεν είναι άξια.

Στό τέλος της ζωής της έμενε με την κόρη της Έλένη στην Βέροια. Έσπασε τό πόδι της, ανάρρωσε και μετά έπαθε έγκεφαλικό. Στίς 16 Μαρτίου του έτους 2002 έκοιμήθη ειρηνικά και έπορεύθη ή μακαρία ψυχή της στον Κύριο που αγάπησε έξ όλης καρδιάς και υπηρέτησε έξ όλης της ισχύος της.

Φεύγοντας από την πρόσκαιρη αυτή ζωή δεν παρέλειψε να περάση να χαιρετήση γνωστό της αγαπητό πρόσωπο. Είδε στον ύπνο του την ψυχή της να ανεβαίνει βιαστική και χαρούμενη χωρίς να γνωρίζει την κοίμησή της.

Αιώνια της ή μνήμη. Αμήν.

(Από το βιβλίο «[Ασκητές μέσα στον κόσμο](#)», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr)